

РЕШЕНИЕ

№ 4399

гр. Пловдив, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Анна Д. Дъбова

при участието на секретаря Петя Г. Карабиберова
като разгледа докладваното от Анна Д. Дъбова Гражданско дело №
20215330104969 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по предявени от “Амиго Финанс“ ЕООД (с предишно наименование “Мого България” ООД) против В. Б. П., кумулативно обективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД за установяване на паричните притезания, за които е издадена Заповед № 262633/30.12.2020 г. по ч.гр.д. № 15675/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав, както следва: сумата от 349, 94 лв. - главница, представляваща падежирали лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължими за периода от 03.11.2019 г. до 20.01.2020 г., сумата от 959, 23 лв. - договорна лихва за периода от 03.11.2019 г. до 20.01.2020 г., сумата от 3, 71 лв.- неустойка за забава за периода от 03.11.2019 г. до 20.01.2020 г., сумата от 1206, 27 лв.- неустойка за прекратяване на договора по чл. 15.5. от Общите условия към договора и сумата от 229, 22 лв. – заплатен данък по чл. 52 и сл. ЗМДТ, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на

заявлението за издаване на заповедта за изпълнение - 26.11.2020 г., до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че между страните е сключен Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ***** от 09.05.2019 г., по силата на който лизингодателят придобил собствеността върху посочения от лизингополучателя лек автомобил марка „Mercedes Benz” модел „МІ 320 CDI, идентификационен номер на рама ***** , рег. № ** и предоставил ползването му на лизингополучателя, за което е съставен приемо - предавателен протокол от 09.05.2019 г. Твърди, че лизингополучателят е заплатил авансова вноска и първоначални разходи по смисъла на приложимите Общи условия, като общият размер на финансирането е от 9 400 лв. Твърди, че длъжникът приел да погасява задълженията си по договора на седемнадесет месечни вноски, с падеж на последната на 03.05.2023 г. Твърди, че е договорен фиксиран лихвен процент в размер на 41, 16 % и размер на месечни анюитетни вноски от 402, 09 лв. Твърди, че лизингополучателят преустановил плащанията по договорения погасителен план, поради което изпратил до ответника изпратил до ответника изрично уведомление за разваляне на договора, получено при отказ на 17.01.2020 г. Сочи, че лизинговата вещ е върната на лизингодателя на 17.01.2020 г., за което е съставен приемо-предавателен протокол, подписан от представител на компанията, осъществила изземването – „ЕМ Би Кей Груп“ ЕООД. На основание чл. чл. 345 от ТЗ във вр. с чл. 8.1 от приложимите към договора Общи условия претендира възнаграждение за периода, през който лизинговият актив е ползван от лизингополучателя, формирано от месечните вноски по погасителен план от шеста - с падеж 03.11.2019 г., включително и част от девета вноска за период от 04.01.2020 г. до 17.01.2020 г., в общ размер от 1 309, 17 лв., в това число главница в размер на 349, 94 лв. и възнаградителна лихва в размер на 959, 23 лв. Твърди, че на основание чл. 15.1 от приложимите ОУ, предвид допуснатата забава в плащанията на втора до четвърта вноска е начислена неустойка в размер на 3, 71 лв., като на основание чл. 15.5 от Общи условия е начислена и неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в трикратен размер на договорената месечна вноска или общо 1 206, 27 лв. Сочи, че основание чл. 8.6. във вр. с чл. 8.7.4 от Общите условия лизингополучателят дължи разходи за заплатени данъци на основание чл. 52 и сл. ЗМДТ в размер от 229, 22 лв.

По така изложените правни съображения се моли за уважаване на предявените иски.

В законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът В. Б. П. е депозирал отговор на исковата молба, чрез назначения му от съда особен представител – адв. Д. Д., в който излага съображения за нейната неоснователност. Оспорва задължението за заплащане на главница, до изслушване на съдебно-счетоводна експертиза, която да установи, че последните действително не са заплатени. Твърди, че клаузата, установяваща задължение за заплащане на възнаградителна лихва е нищожна, поради противоречието ѝ с добрите нрави, тъй като последната е в размер, надвишаващ трикратния размер на законната лихва, в който смисъл се позовава на практика на Върховния касационен съд. Сочи, че клаузата за възнаградителна лихва е установена в противоречие с чл. 143, т. 5 ЗЗП. Твърди, че неустойката за прекратяване на договора не се дължи, тъй като лизингодателят също е неизправна страна по договора, доколкото уведомлението за прекратяване не е редовно връчено на ответника и не е изпълнено изискването на чл. 87 ЗЗД за предоставяне на подходящ срок за изпълнение. Излага съображения за недействителност на клаузата за неустойка, поради установяването ѝ извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Твърди, че неустойката е нищожна, поради противоречието ѝ с добрите нрави и на основание чл. 143, т. 5 ЗЗП. Поддържа, че лизингодателя не следва да заплаща данъка на автомобила, в който смисъл се позовава на съдебна практика. По така изложените съображения се моли за отхвърляне на предявените иски.

Съдът, като съобрази събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, **намира за установено следното от фактическа и правна страна:**

Районен съд – Пловдив е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД.

Възникване на субективното материално право за заплащане на лизингово възнаграждение по иска с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ, следва ищецът да установи проявлението на следните материалноправни предпоставки: 1. наличие на действително правоотношение по договор за финансов лизинг; 2. лизингодателят да е придобил вещта от продавача, като я е предал във фактическата власт на лизингополучателя и му е предоставил свободното

ползване на обекта на лизинга в рамките на уговорения срок.

В този смисъл между страните няма спор, а и от представения по делото Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността № ***** от *****г., се установява, че помежду им е възникнало облигационно правоотношение с характеристиките на договор за финансов лизинг. С него ищецът е поел задължение да придобие собствеността по отношение на лек автомобил марка „Mercedes Benz” модел „МІ 320 CDI, идентификационен номер на рама *****”, който да предаде за възмездно ползване на лизингополучателя, срещу задължението му да заплаща лизинговите вноски с общ размер на лизинговата стойност от 10 000 лв., ведно с начислена възнаградителна лихва от 9 846, 58 лв. при годишен лихвен процент от 41, 16 %. В договора е установено, че при подписване на договора лизингополучателят е заплатил първоначална вноска от 600 лв. Към договора е представен погасителен план, в който е установено, че задълженията за главница и лихва подлежат на заплащане на 48 погасителни вноски, с размер на първата вноска от 348, 35 лв. и размер на останалите вноски от 402, 09 лв., с падеж на задълженията – на 03.05.2023 г. Договорът е сключен при отнапред установени Общи условия.

По делото е представено уведомление на лизингодателя за прекратяване на договора от 08.01.2020 г., получено от ответника при отказ, удостоверен от двама свидетели, на 17.01.2020 г. Представен е приемо-предавателен протокол за предаване на лизинговия актив в полза на лизингодателя от 17.01.2020 г., който е подписан от ответника.

По делото е представена справка за начислени данъчни задължения по отношение на процесния лизингов автомобил в общ размер от 229, 22 лв., които са заплатени от страна на лизингодателя – ищец на 26.06.2020 г., което се установява от приложеното по делото платежно нареждане.

От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че лизингополучателят е заплатил сумата от общо 3 280 лв., от която първоначална вноска и дължими разходи от 1 020 лв., главница от 426, 62 лв., възнаградителна лихва от 1 647, 69 лв., неустойка за забава от 2, 34 лв. и данък МПС за 2019 г. от 183, 35 лв. Вещото лице е установило, че незаплатените лизингови вноски за главница за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г. са в размер от 341, 41 лв., а за периода от

03.11.2019 г. до 20.01.2020 г. са в размер от 351, 85 лв. Експертизата е определила размера на незаплатените лизингови вноски за възнаградителна лихва за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г. в размер от 934, 90 лв., а за периода от 03.11.2019 г. до 20.01.2020 г. - в размер от 964, 67 лв. Установен е размерът на неустойката за забава от 3, 71 лв. и на неустойката за прекратяване на договора от 1 206, 27 лв. Вещото лице е посочило, че е начислен данък МПС за 2020 г. в общ размер от 229, 22 лв., като за периода от 01.01.2020 г. до 17.01.2020 г. пропорционалната част от данъка е в размер от 10, 02 лв.

Разпоредбата на чл. 342, ал. 2 ТЗ предвижда, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ от трето лице при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение. Разпоредбата на чл. 342, ал. 3 ТЗ предоставя възможност на лизингополучателя да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му.

Предвид посочените правни норми, разпоредбата на чл. 344, ал. 1 ТЗ, съгласно която лизингодателят има задълженията на наемодател съгласно чл. 230 ЗЗД, и препращащата норма на чл. 347, ал. 2 ТЗ основните задължения на лизингодателя по договора за финансов лизинг са следните: 1/ да придобие вещта - предмет на договора за лизинг от трето лице при условия, определени от лизингополучателя; 2/ да предаде лизинговия обект за ползване на лизингополучателя и да му предостави свободното ползване в рамките на срока на договора; 3/ да прехвърли на лизингополучателя собствеността на лизинговата вещ в уговорения срок. Обстоятелството, че по своята същност финансовият лизинг представлява специфична финансова операция за предоставяне на кредит във веществена форма по избор на лизингополучателя, не освобождава лизингодателя от посочените задължения. Задълженията на лизингополучателя са предвидени в разпоредбата на чл. 345, ал. 1 и 2 ТЗ: 1/ има задълженията на наемател съгласно чл. 232 и чл. 233, ал. 2 ЗЗД, а именно да си служи с вещта за определеното в договора ползване, а при липса на такова - съгласно предназначението ѝ, /чл. 232, ал. 1 ЗЗД/, да плаща лизинговата цена и разходите, свързани с ползуването на вещта /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, да съобщава незабавно на лизингодателя за повредите и посегателствата, извършени върху наетата вещ /чл. 233, ал. 2 ЗЗД/.

Установява се, че ищецът като лизингодател е изпълнил задължението си и е придобил от трето лице МПС, марка и модел „Mercedes Benz” модел „МІ 320 CDI, идентификационен номер на рама *****, което е предоставил за ползване на ответника като лизингополучател срещу договореното възнаграждение, платимо на месечни вноски в размер и с падеж, посочени в погасителен план, неразделна част от договора, при уговорено задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив. За установяване на това обстоятелство е представен Приемо-предавателен протокол от 09.05.2019 г., подписан от лизингополучателя. Този частен свидетелстващ документ се ползва с обвързваща съда формална доказателствена сила, доколкото не е оспорен в преклузивните за това срокове по чл. 193 ГПК, поради което следва да се приеме, че изявлението на лизингополучателя за получаване на лизинговия актив, изхожда от лицето, сочено като негов автор.

Съгласно чл. 13.5 от Общите условия към договора за лизинг, лизингодателят има право да прекрати договора в случай на забава в плащането на първоначалната вноска, лизингова вноска, ДДС, първоначални разходи, разходи подлежащи на възстановяване по реда на чл. 8.7 от ОУ или друго дължимо плащане от страна на лизингополучателя с повече от 5 дни.

Установява се, че поради неплащане на лизингови вноски, ищецът е упражнил правото си да прекрати едностранно договора, във връзка с което на 17.01.2020 г. на ответника е връчено уведомление за прекратяване на договор за лизинг, поради неизпълнение на задълженията на лизингополучателя за заплащане на лизинговите вноски, като считано от датата на връчване на уведомлението, договорът е прекратен. Съдът намира, че уведомлението за прекратяване следва да се счита надлежно връчено – при отказ на кредитополучателя да подпише последното. Обстоятелството, че договорът е прекратен към тази дата се установява и от данните, че на същата дата лизингополучателят е подписал приемо – предавателен протокол за връщане на лизинговата вещ. Съдът не възприема доводите на ответника, че правото за прекратяване на договора не е надлежно упражнено, поради непредоставяне на подходящ срок за изпълнение, тъй като в Общите условия към договора за лизинг е изрично установена възможност за едностранно прекратяване на договорното правоотношение при неизпълнение на задълженията на лизингополучателя.

Договорът за финансов лизинг съчетава елементи на договор за поръчка и договор за наем, а по своите правни последици се доближава до покупко-продажба на вещь на изплащане със запазване на собствеността и в този смисъл, той може да се разглежда като форма на предоставяне на целево инвестиционно кредитиране. Тези специфики на договора не изключват основното задължение на лизингополучателя за лизингови вноски, което по аргумент от нормата на чл. 345, ал. 1 ТЗ, която препраща към договора за наем /чл. 232, ал. 2 ЗЗД/, характеризират задълженията по договора за финансов лизинг като повтарящи се трайно парични задължения, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерът на плащанията е изначално определен и произтича от единен правопораждащ факт. В този смисъл, задълженията на лизингополучателя за лизингови вноски се покриват с понятието "периодични плащания". В този смисъл е практиката на Върховния касационен съд, обективизирана в *Решение № 225 от 18.10.2017 г. по т. д. № 60274/2016 г., Г. К., IV г. о. на ВКС*.

Предвид така изложеното следва да намери приложение разпоредбата на чл. 88, ал. 1, предл. второ ЗЗД като договорът за финансов лизинг да се счита развален **занапред**.

Следователно за ищеца е възникнало задължението за заплащане на лизинговите вноски за главница и възнаградителна лихва за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г., т.е. до датата на прекратяване на договора и връщане на лизинговата вещь на лизингодателя, като след този период е отпаднало задължението за заплащане на лизингови вноски по договора, тъй като занапред е отпаднало действието на договора и ответникът е преустановил ползването на лизинговия актив.

Съдът не възприема доводите на ответника за недействителност на възнаградителната лихва, поради противоречието ѝ с добрите нрави. При произнасяне по това възражение следва да се има предвид правната характеристика на договора за финансов лизинг, при който, за разлика от оперативния лизинг, размерът на лизинговото възнаграждение /общата стойност на лизинговите вноски/ е калкулирано по такъв начин, че покрива първоначалната стойност на актива /вещта/, разноските на лизингодателя и неговата **печалба**. Съдът намира, че размерът на възнаграждението за лизингодателя е съобразено с периода на действие на договора и общата

стойност на лизинговата вещ. По така изложените съображения следва да се присъди и претендираното задължение за възнаградителна лихва за периода до 17.01.2020 г.

Съгласно приетото по делото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като компетентно изготвено, се установява, че размерът на непогасеното задължение за главница за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г. е в размер от 341, 41 лв., а размера на незаплатените лизингови вноски за възнаградителна лихва за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г. е в размер от 934, 90 лв.

Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на това правнорелевантно обстоятелство, не установи в процеса на доказване, че е погасил задълженията си заплащане на главница и възнаградителна лихва, поради което исковата претенция за главница следва да бъде уважена до размер на сумата от 341, 41 лв. за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г. и отхвърлена за разликата до пълния ѝ предявен размер от 349, 94 лв. и за периода от 18.01.2020 г. до 20.01.2020 г. Исковата претенция за възнаградителна лихва следва да бъде уважена до размер на сумата от 934, 90 лв. за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г. и отхвърлена за разликата до пълния ѝ предявен размер от 959, 23 лв. и за периода от 18.01.2020 г. до 20.01.2020 г.

По силата на чл. 15.1 от ОУ към договора - при забава на плащане на парично задължение от страна на лизингополучателя, лизингодателят има право на неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забава. В заключението на съдебно-счетоводната експертиза, в. л. е посочило, че дължимата се неустойка съгласно чл. 15.1 от ОУ към договора е в общ размер на сумата от 3, 71 лв. за периода от 03.11.2019 г. до 20.01.2020 г., начислена върху всяка една от просрочените вноски. По делото се установи, че ответникът е заплатил частично лизинговата вноска с № 6 и падеж на 03.11.2019 г., след което е преустановил плащанията. По така изложените съображения съдът намира, че тази претенция е основателна и следва да бъде уважена в пълен размер.

В чл. 8.6 от Общите условия е предвидено, че лизингополучателят дължи заплащането на данъците върху лизинговия актив, а съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 2 от Търговския закон разносните по поддържане

на вещта са за сметка на лизингополучателя. В чл. 9.9 от Общите условия е предвидено, че ако лизингополучателят не е заплатил дължимите данъци, лизингодателят има право да ги заплати и удържи тези суми от първото постъпило плащане от лизингополучателя. Видно от платежно нареждане от 26.06.2020 г., ищцовото дружество е заплатило по сметка на Столична Община, Район Изгрев сумата от общо 64 227, 40 лв., с посочено основание: „Данък МПС 2020 г.“, като в представената към платежното нареждане справка е посочено, че начисления по отношение на процесния автомобил данък е от 229, 22 лв. Съдът намира, че следва да се приеме, че сумата от 229, 22 лв. представлява стойността на начисления данък за периода от 01.01.2020 г. до датата на заплащането му – 26.06.2020 г. Доколкото договорът е прекратен на 17.01.2020 г., лизингополучателят дължи заплащане на дължимия данък пропорционално за този период, който съгласно заключението на вещното лице е в размер на сумата от 10, 02 лв., до който размер исковата претенция следва да се уважи като се отхвърли за разликата до пълния ѝ предявен размер от 229, 22 лв.

Съгласно чл. 15.5 от ОУ, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 лизингови вноски, като неустойката се изчислява, въз основа на последните 3 лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяване на договора.

Вземането за компенсаторна неустойка се обуславя от следните предпоставки: 1. наличието на действителна уговорка между страните, по силата на която лизингополучателят се е задължил да заплати неустойка в случай на прекратяване на договора; 2. длъжникът да не е изпълнил задължението си за заплащане на лизинговите вноски.

По отношение на договора за лизинг, сключен с ответника, в качеството му на физическо лице /по делото не се твърди или доказва автомобилът да е бил предназначен за извършване на търговска или професионална дейност/, последния има качеството "потребител" по смисъла на общата разпоредба на параграф 13, т. 1 от ДР на ЗЗП /. Поради горното приложение намират разпоредбите на ЗЗП.

Неустойката всъщност е равна на цената на самата услуга за периода като по този начин позволява на доставчика да получи възнаграждение, независимо от това, че след развалянето на правоотношението вече не

предоставя услугата. Клаузата не държи сметка за обема на неизпълнението на потребителя относно оставащия срок на договора и евентуалните вреди на търговеца от това неизпълнение. Независимо дали правоотношението се прекрати на първия месец или 3 месеца преди края, дължимото обезщетение е в един и същи размер.

Поради това, съдът намира, че това искане да се основава на неравноправна клауза, с която се задължава потребителят при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение- чл. 143, т. 5 ЗЗП. По така изложените съображения исковата претенция за заплащане на компенсаторна неустойка следва да се отхвърли в пълния ѝ предявен размер.

С оглед изхода на правния спор в полза на ищеца, съобразно уважената част от иска, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК следва да бъдат присъдени пропорционално сторените, както в настоящото съдебно производство разноски, така и тези в заповедното производство по ч. гр. д. № 15675/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав – арг. т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, в което се приема, че с решението по установителния иск съдът се произнася по дължимостта на разноските за заповедното производство – относно размера им, както и разпределя отговорността за заплащането на тези разноски съобразно с отхвърлената и уважената част от иска.

В заповедното производство ищецът е доказал сторени разноски в размер на 104, 97 лв., като следва да му се присъдят по съразмерност 49, 27 лв.

В исковото производство ищецът е доказал заплащането на държавна такса в размер от 54, 97 лв., депозит за назначаване на особен представител на ответника от 422, 39 лв. и депозит за вещо лице в размер на 140 лв. На основание чл. 78, ал. 8 ГПК претендира юрисконсутско възнаграждение. Съдът при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото размерът на юрисконсутското възнаграждение, определен на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 ЗПП и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде в размер от 100 лв. Следователно общият размер на сторените от ищеца разноски в исковото производство е 717, 36 лв., от които с оглед уважената част от предявените искове следва да бъде присъдена сумата от 336, 72 лв.

В полза на ответната страна се следват разноски, но не подлежат на присъждане, тъй като в производството по делото не се установи такива да са сторени.

Така мотивиран, Пловдивският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 342, ал. 2 ТЗ вр. с чл. 345 ТЗ и чл. 79 ЗЗД и чл. 92 ЗЗД, че В. Б. П., ЕГН *****, с адрес гр. П., ул. Д. Х., **дължи** на „Амиго Финанс“ ЕООД (с предишно наименование „Мого България“ ООД), ЕИК 204009205, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Д-р Г.М. Димитров“ № 16 А, сумата от **341, 41 лв.** – главница, представляваща падежирали лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № *****, дължими за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г., сумата от **934, 90 лв.** - договорна лихва за периода от 03.11.2019 г. до 17.01.2020 г., сумата от **3, 71 лв.** - неустойка за забава за периода от 03.11.2019 г. до 20.01.2020 г., и сумата от **10, 02 лв.** – заплатен данък по чл. 52 и сл. ЗМДТ за 2020 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение - 26.11.2020 г., до окончателното изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед № 262633/30.12.2020 г. по ч.гр.д. № 15675/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за заплащане на лизингови вноски за разликата над уважения размер от 341, 41 лв. до пълния му предявен размер от 349, 94 лв. и за периода от 18.01.2020 г. до 20.01.2020 г., искът за заплащане на възнаградителна лихва за разликата над 934, 90 лв. до пълния му предявен размер от 959, 23 лв. и за периода от 18.01.2020 г. до 20.01.2020 г., искът за заплащане на данък по чл. 52 и сл. ЗМДТ за разликата над 10, 02 лв. до пълния му предявен размер от 229, 22 лв., както и искът за заплащане на неустойка за прекратяване на договора по чл. 15.5. от Общите условия към договора в размер от 1 206, 27 лв., за които е издадена Заповед № 262633/30.12.2020 г. по ч.гр.д. № 15675/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав.

ОСЪЖДА В. Б. П., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **да заплати** на „Амиго Финанс“ ЕООД (с предишно наименование „Мого България“ ООД), ЕИК 204009205, сумата от **49, 27 лв.** – разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 15675/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, XIII граждански състав и сумата от **336, 72 лв.** – разноси в исковото производство по гр.д. № 4969/2021 г. на Районен съд - Пловдив, IX граждански състав.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото решение да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____